

Sygn. akt II AKa 83/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA – Paweł Rysiński (spr.)

Sędziowie SA – Marek Czecharowski

SO (del.) – Tomasz Całkiewicz

Protokolant st. sekr. sądowy – Marzena Brzozowska

przy udziale prokuratora Elżbiety Kozakiewicz-Jackowskiej

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2014 r.

sprawy G. C. (1)

oskarżonego z art. 55 ust 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.91§1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 25 października 2013 r.

sygn. akt XVIII K 118/13

zmienia wyrok w zaskarżonej części tj. wobec G. C. (1) w ten sposób, że podstawę wymiaru kary pozbawienia wolności uzupełnia o przepisy art. 60§3 kk i art.60§6 pkt 2 kk a orzeczoną wobec G. C. (1) karę pozbawienia wolności łagodzi do 1 (jednego) roku i 7 (siedmiu) miesięcy, zaliczając na jej poczet – na podstawie art.63§1 kk – okres tymczasowego aresztowania od dnia 16 września 2012 r. do dnia 16 kwietnia 2014 r.;

w pozostałej części wyrok wobec G. C. (1) utrzymuje w mocy;

zasądza od G. C. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł. z tytułu opłaty od kary pozbawienia wolności za obie instancje oraz wydatki należne za postępowanie odwoławcze;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adv. M. M. (1) 738 zł. (w tym 23%VAT) z tytułu zwrotu kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

G. C. (1) wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 października 2013 r. skazany został za zabroniony przywóz z terytorium C. do P. marihuany w ilości znacznej - nie mniejszej niż 14 kg, tj. za przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k., za które sąd wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę.

Apelacją na korzyść, w części dotyczącej orzeczonej kary pozbawienia wolności, zaskarżył wyrok obrońca oskarżonego. Zarzucił mu obrazę prawa materialnego, a to art. 60 § 3 k.k. poprzez niezastosowanie obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia owej kary mimo, że spełnione były ustawowe warunki stosowania tej instytucji prawa karnego, co doprowadziło do orzeczenia kary rażąco niewspółmiernie surowej.

W konkluzji skarżący wniósł o zastosowanie wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary, wymierzenie jej poniżej dolnej ustawowej granicy, względnie też – o warunkowe zawieszenie jej wykonania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarzut obraży art. 60 § 3 k.k. okazał się oczywiście zasadny, podobnie jak argumenty użyte na jego uzasadnienie. Dlatego sąd odwoławczy uwzględnił wniosek o nadzwyczajne złagodzenie kary pozbawienia wolności, dokonując stosownej korekty orzeczenia. Nie mógł być natomiast, z braku ku temu podstaw ustawowych, uwzględniony dalej idący wniosek o warunkowe zawieszenie wykonania złagodzonej kary.

Istota sprawy sprowadza się do oceny wyjaśnień złożonych w sprawie przez osk. G. C., jakiej dokonał sąd pierwszej instancji.

Po pierwsze sąd stwierdził „że dokonując ustaleń w sprawie oparł się w głównej mierze na wyjaśnieniach oskarżonych C. i R.”.

Oceniając te wyjaśnienia stwierdził natomiast, że (k. 12 uzasadn.):

„Tak zgromadzony materiał dowodowy stanowił spójną i logiczną całość pozwalającą na dokonanie rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Na wstępie należy podnieść, że w niniejszej sprawie jeśli chodzi o przemyty zarzucone oskarżonemu C. i R. to nie ma wątpliwości, co do ich zasadniczego przebiegu. Występujące drobne rozbieżności, zostały w drodze konfrontacji wyjaśnione. Oskarżeni obaj przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów, ich wyjaśnienia były, spójne i konsekwentne, uzupełniały się i stanowią wiarygodny materiał dowodowy. Wyjaśnienia obydwu oskarżonych korespondują z wydrukami z nawigacji, z rachunkiem hotelowym, a co więcej ich wyjaśnienia są zbieżne również w zakresie okoliczności bezpośrednio nie związanych z przemytem, a odnoszących się do kwestii remontu u M., jego znajomych, osób go odwiedzających, zażywania narkotyków. Zatem brak jest podstaw, aby kwestionować ich wiarygodność. Co więcej o ile oskarżony A. R. (1) zdecydował się na współpracę z Policją i można powiedzieć, że ma interes, aby tak Wyjaśnić o tyle oskarżony G. C. (1) nie. Sytuacja w której oskarżony R. zgłosił się na Policję i opowiedział o wszystkich przemytach, zatrzymanie C. spowodowało, że on również podjął decyzję, aby się przyznać. Po zatrzymaniu nie miał kontaktu z oskarżonym R., zaś jego wyjaśnienia, co do zasady korespondują z wyjaśnieniami A. R. (1). Drobne rozbieżności, czy nieścisłości, które mogą wynikać z niepamięci bądź pomylenia zdarzeń z kilku przemytów nie mogą stanowić podstawy do kwestionowania ich wiarygodności. Nie ma zatem konieczności szczegółowego przytaczania czy analizowania ich wyjaśnień”.

Przytoczenie powyższego fragmentu uzasadnienia wyroku jest wystarczające dla wykazania, że również wobec oskarżonego

G. C. (a nie tylko A. R.) zachodziły w sprawie przesłanki do zastosowania dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary pozbawienia wolności.

Art. 60 § 3 k.k. wymaga by sprawca współdziałający w popełnieniu przestępstwa z innymi osobami, ujawnił informacje dotyczące osób w nim uczestniczących oraz istotne okoliczności jego popełnienia. Jak wskazano oskarżony G. C. spełnił te przesłanki, skoro sąd dokonał ustaleń w oparciu o jego wyjaśnienia, w tym ustaleń dotyczących współoskarżonego M. U., który zaprzeczał popełnieniu zarzucanego mu czynu (k. 13 – 15 uzasadnienia).

W tym stanie rzeczy należało podzielić zarzut obrazy art. 60 § 3 k.k., co doprowadziło do orzeczenia kary rażąco niewspółmiernie surowej. Dostrzegł to również oskarżyciel publiczny wnoszący na rozprawie odwoławczej o nadzwyczajne złagodzenie kary wobec G. C..

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny zmienił wyrok w zaskarżonej części i w myśl przepisów art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 6 pkt 2 k.k. złagodził orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności do 1 roku i 7 miesięcy. Będzie ona stosowna – wobec postawy oskarżonego – do stopnia zawinienia, społecznej szkodliwości przypisanego przestępstwa, a jako kara bezwzględnego pozbawienia wolności spełni swe cele zapobiegawcze i wychowawcze – zgodnie z art. 53 § 1 i 2 k.k. Nie spełniłaby tych celów kara, której wykonanie zawieszonoby warunkowo, jak o to wnoszono w apelacji, dlatego tak daleko idącego wniosku Sąd Apelacyjny nie uwzględnił.

Z tych wszystkich przyczyn orzeczono jak w wyroku.